

SILOVO POSELSTVÍ

Poznámka vydavatelů.

Poselství, které Silo uveřejnil v červenci 2002, se skládá ze tří částí: „Kniha“, „Zkušenost“ a „Cesta“.

Kniha je již dlouho známa pod názvem Vnitřní pohled.

Zkušenost se skládá z osmi ceremonií.

Cesta je soubor úvah a doporučení.

Toto vydání obsahuje celé poselství. Poselství obíhá v tištěné podobě a prostřednictvím elektronických informačních sítí.

KNIHA

I. MEDITACE

1. Zde se vypráví o tom, jak se nesmyslnost života proměňuje ve smysl a naplnění.
2. Zde je radost, láska k tělu, k přírodě, k lidství a duchovnosti.
3. Zde se odmítají oběti, pocity viny a hrozby z onoho světa.
4. Zde světskost není opakem věčnosti.
5. Zde se hovoří o vnitřním zjevení, k němuž dospívá každý při pozorné meditaci a pokorném hledání.

II. ZPŮSOBILOST K POROZUMĚNÍ

1. Vím, jak se cítíš, protože mohu prožívat tvůj stav, ale ty nevíš, jak prožívat to, o čem mluvím. Takže když s tebou nezištně hovořím o tom, co člověka činí šťastným a svobodným, bude pro tebe užitečné pokusit se porozumět.
2. Nemysli si, že porozumíš, budeš-li mi oponovat. Můžeš diskutovat, když si myslíš, že díky tomu lépe porozumíš, ale v tomto případě to není vhodná cesta.
3. Zeptáš-li se mě, jaký je nejvhodnější přístup pro porozumění, pak ti odpovím, že nejlépe je do hloubky a beze spěchu meditovat o tom, co ti zde vysvětluji.
4. Namítneš-li, že jsou naléhavější věci, jimiž by ses měl zabírat, odpovím, že je-li tvým přáním spát nebo zemřít, neudělám nic, abych ti v tom bránil.
5. Neříkej ani, že se ti nelíbí, jak věci podávám, protože takto se přece nevyjadřuješ o slupce, když ti chutná ovoce.
6. Vyjadřuji se tak, jak se mi jeví vhodné, a ne tak, jak by si přáli ti, kteří usilují o věci vzdálené vnitřní pravdě.

III. NESMYSLNOST

Po mnoha dnech jsem objevil tento velký paradox: ti, kdo si nesli nezdár v srdci, mohli nechat zazářit konečné vítězství; zatímco ti, kdo se cítili jako vítězové, zůstali podél cesty jako plevel rozptýleného a pohaslého života.

Za mnoho dní jsem z nejtemnějších temnot dospěl ke světlu, veden nikoliv učením, ale meditací.

Prvního dne jsem si řekl:

1. Život nemá smysl, jestliže všechno končí smrtí.
2. Každé ospravedlnění činů, ať zavrženíhodných nebo chvályhodných, je vždy jen dalším snem, který před sebou zanechává prázdnotu.
3. Bůh je cosi nejistého.
4. Víra je proměnlivá stejně jako rozum a sen.
5. „To, co bych měl dělat,“ může být úplně zpochybněno, ale nakonec nelze najít nic, co by s konečnou platností podpořilo některou pozici.
6. „Odpovědnost“ toho, kdo se k něčemu zaváže, není větší než odpovědnost toho, kdo se nezaváže.
7. Postupuji podle svých zájmů, což samo o sobě ze mě nedělá zbabělce, ale ani hrdinu.
8. „Mé zájmy“ nic nezdůvodňují ani neznevažují.
9. „Mé důvody“ nejsou lepší ani horší než důvody jiných.
10. Krutost mě děsí, ale proto sama o sobě není horší ani lepší než dobrota.
11. To, co dnes bylo řečeno mnou nebo jinými, zítra neplatí.
12. Zemřít není lepší než žít nebo se nenarodit, ale není to ani horší.
13. Zjistil jsem nikoli učením, ale prostřednictvím zkušenosti a meditace, že život nemá smysl, jestliže všechno končí smrtí.

IV. ZÁVISLOST

Druhého dne:

1. Nic z toho, co dělám, co cítím a co si myslím, nezávisí na mně.
2. Jsem nestálý a závislý na působení prostředí. Když chci změnit prostředí nebo své „já“, prostředí nakonec změní mě. Pak hledám město nebo přírodu, společenskou spásu nebo nový zápas, který by ospravedlnil mé bytí. V každém z těchto případů mě prostředí vede k tomu, abych se rozhodl pro ten či onen postoj. Takže mé zájmy a prostředí určují moji situaci.
3. Říkám tedy, že nezáleží na tom, co nebo kdo rozhoduje. Při těchto příležitostech říkám, že musím žít, protože se nacházím v situaci života. Říkám toto všechno, ale není nic, co by to mohlo zdůvodnit. Mohu se rozhodovat, váhat nebo setrávat tam, kde jsem. V každém případě je jedno z toho jen dočasně lepší než druhé, ale v konečném důsledku není nic „horší“ ani „lepší“.
4. Řekne-li mi někdo, že ten, kdo nejí, zemře, odpovím mu, že to tak skutečně je a že člověk je nucen jíst, puzen svými potřebami, ale nebudu k tomu dodávat, že jeho zápas o jídlo zdůvodňuje jeho bytí. Nepovím ani, že je to špatné. Řeknu jen, že jde o fakt nutný k individuálnímu nebo kolektivnímu přežití, ale postrádající smysl, prohraje-li se poslední boj.
5. Řeknu ještě, že soucítím se zápasem nuzného, vykořisťovaného a pronásledovaného člověka. Řeknu, že se tímto ztotožněním cítím „naplněn“, ale budu vědět, že tyto pocity k ničemu neopravňují.

V. TUŠENÍ SMYSLU

Třetího dne:

1. Někdy jsem předvídal události, k nimž posléze došlo.
2. Někdy jsem zachytil vzdálenou myšlenku.
3. Někdy jsem popsal místa, která jsem nikdy nenavštívil.
4. Někdy jsem přesně vyprávěl to, k čemu došlo v mé nepřítomnosti.
5. Někdy se mě zmocnila nesmírná radost.
6. Někdy mě zaplavilo naprosté porozumění.
7. Někdy mě pocit naprosté sounáležitosti se vším uvedl do vytržení.
8. Někdy jsem se zbavil snění a viděl jsem skutečnost nově.
9. Někdy jsem měl pocit, že už jsem viděl to, co jsem ve skutečnosti viděl poprvé.

... a to všechno mě přimělo k přemýšlení. Jsem si dobře vědom toho, že bez těchto zážitků bych se nemohl vymanit z nesmyslnosti.

VI. SPÁNEK A PROBUZENÍ

Čtvrtého dne:

1. Nemohu považovat za skutečné to, co vidím ve svých snech, ani to, co vidím v polospánku, ani to, co vidím, když bdím, ale jsem zasněný.
2. Za skutečné mohu považovat to, co vidím, když bdím a neoddávám se přítomnění. Nemluvím tu o tom, co zaznamenávají mé smysly, protože naivní a nejasná „data“ mohou přicházet z vnějších i vnitřních smyslů stejně jako z paměti. Mluvím tu o svých myšlenkových pochodech, které se vztahují k „datům“, o kterých přemýšlím. Platí, že když je moje mysl probuzená, tak „ví“, ale když je uspána, tak „věří“. Zřídkakdy vnímám skutečnost nově, a tehdy chápu, že to, co obvykle vidím, se podobá snu nebo polospánku.

Je jeden skutečný způsob jak bdít: ten, který mě přivedl k hluboké meditaci o tom, co jsem až dosud řekl, a navíc mi otevřel dveře k objevení smyslu všeho existujícího.

VII. PŘÍTOMNOST SÍLY

Pátého dne:

1. Když jsem byl skutečně probuzen, stoupal jsem vzhůru k dalšímu a dalšímu pochopení.
2. Když jsem byl skutečně probuzen a ještě mi chyběla síla postupovat výše, mohl jsem čerpat Sílu ze sebe. Byla v celém mém těle. Všechna energie byla i v těch nejmenších buňkách mého těla. Tato energie proudila rychleji a intenzivněji než krev.
3. Zjistil jsem, že se energie soustřeďovala v určitých bodech mého těla, když byly v činnosti, a chyběla, když aktivní nebyly.
4. Když jsem byl nemocen, energie chyběla nebo se hromadila právě v postižených bodech. Když se mi však podařilo obnovit její normální tok, mnoho nemocí začalo ustupovat.

Některé národy o tom věděly a obnovovaly tok energie různými postupy, které jsou nám dnes cizí.

Některé národy toto znaly a měly schopnost předávat tuto energii ostatním. Tak docházelo k „osvícení“, a dokonce i k fyzickým „zázrakům“.

VIII. OVLÁDÁNÍ SÍLY

Šestého dne:

1. Existuje způsob jak směřovat a soustřeďovat Sílu, která proudí tělem.
2. V těle jsou ovládací body. Na nich závisí to, co známe jako pohyb, emoci a myšlenku. Když v těchto bodech působí energie, dochází k pohybovým, emotivním a intelektuálním projevům.
3. Podle toho, zda energie v těle působí více uvnitř nebo více na povrchu, vzniká hluboký spánek, polospánek nebo úplné probuzení... Je jisté, že svatozáře kolem těla nebo hlavy světců (nebo výjimečně probuzených) zobrazených v různých náboženstvích ukazují na fenomén energie, který se občas projevuje více vnějškově.
4. Je jeden ovládací bod skutečného bdění a existuje způsob jak do něj přivést Sílu.
5. Když je energie přivedena do tohoto místa, všechny ostatní ovládací body se začnou chovat jinak.

Když jsem to pochopil a vyslal jsem Sílu do tohoto vyššího bodu, celé mé tělo pocítilo náraz obrovské energie, která silně zapůsobila na mé vědomí, a já jsem postupoval vzhůru, chápal jsem stále více a více. Ale pozoroval jsem také, že mohu sestupovat do hlubin mysli, když přestanu energii ovládat. Tehdy jsem si vzpomněl na pověsti o „nebích“ a „peklech“ a spatřil jsem dělicí čáru mezi oběma duševními stavy.

IX. PROJEVY ENERGIE

Sedmého dne:

1. Tato proudící energie se mohla „osamostatnit“ od těla, a přesto si udržet jednotu.
2. Tato sjednocená energie byla opravdu jakýmsi „dvojníkem“ těla odpovídajícím cenestetické představě vlastního těla uvnitř prostoru zobrazování. Vědy zabývající se duševními jevy nevěnovaly dostatek pozornosti tomuto prostoru ani představám vnitřních tělesných pocitů.
3. Rozdvojená energie (tedy energie představovaná jako by byla „vně“ těla nebo „oddělená“ od své materiální podstaty) se jako představa buď rozplývala, nebo se zobrazovala správně, v závislosti na vnitřní jednotě toho, kdo s ní pracoval.
4. Zjistil jsem, že „exteriorizace“ této energie představující vlastní tělo jako „vně“ těla může vzniknout již od nejnižších úrovní vědomí. V takových případech útok na integritu života vyvolal exteriorizaci jako odezvu k ochraně toho, kdo byl ohrožen. Proto při transu některých médií, jejichž úroveň vědomí byla nízká a jejichž vnitřní jednota byla ohrožena, se takovéto reakce objevily samovolně a média je nepoznávala jako své vlastní reakce, ale přisuzovala je jiným bytostem.

„Přeludy“ nebo „duchové“, o kterých mluvily některé národy a také věštcí, nebyli ničím jiným než vlastními „dvojníky“ (sebezobrazeními) těch osob, které se cítily být posedlé. Kvůli ztrátě vlády nad Silou byl duševní stav těchto osob zatemněn (v transu), a proto se cítily tyto osoby být ovládány podivnými bytostmi, které někdy vyvolávaly výjimečné jevy. Je nepochybné, že mnozí „d'áblem posedlí“ lidé byli takovými účinky postiženi. Ovládnutí Síly bylo tedy rozhodující.

To vše zcela změnilo moje pojetí běžného života i života po smrti. Prostřednictvím těchto myšlenek a zkušeností jsem postupně ztrácel víru ve smrt a od té doby v ni nevěřím, stejně jako nevěřím v nesmyslnost života.

X. PATRNOST SMYSLU

Osmého dne:

1. Vyjasnila se mi skutečná důležitost probuzeného života.
2. Přesvědčila mě skutečná důležitost odstranění vnitřních rozporů.
3. Opravdová důležitost ovládnutí Síly pro dosažení jednoty a kontinuity mě naplnila radostným smyslem.

XI. ZÁŘÍCÍ STŘED

Devátého dne:

1. V Síle bylo „světlo“, které vycházelo z jednoho „středu“.
2. Když energie proudila ze středu, rozpouštěla se, ale když se sjednocovala a tvořila, zářící střed byl v činnosti.

Nepřekvapilo mě, že jsem u různých starých národů našel uctívání Slunce jako božstva. Pochopil jsem, že některé národy se tomuto nebeskému objektu klaněly proto, že dával život zemi a přírodě, zatímco jiné v tomto majestátním tělese spatřovaly symbol vyšší skutečnosti.

Některé národy šly ještě dále a dostalo se jim z tohoto středu bezpočtu darů, které někdy „sestoupily“ jako ohnivé jazyky kolem „probuzených“, někdy jako světelné koule a jindy jako hořící keře, které se objevily před vystrašenými věřícími.

XII. OBJEVY

Desátého dne:

Mých objevů bylo málo, ale byly důležité:

1. Síla obíhá tělem bezděčně, ale může být směřována vědomým úsilím. Dosažení záměrné změny úrovně vědomí dává člověku důležité znamení osvobození se od „přirozených“ podmínek, které zdánlivě ovládají vědomí.
2. V těle existují body, které umožňují ovládání jeho různých činností.
3. Stav skutečného probuzení je odlišný od ostatních úrovní vědomí.
4. Sílu lze vést do bodu skutečného probuzení (přičemž „Silou“ se rozumí duševní energie, jež doprovází určité představy, a „bodem“ se rozumí umístění představy v nějakém „místě“ prostoru zobrazování).

Tyto závěry mě vedly k tomu, že jsem v modlitbách starověkých národů poznal zrnko velké pravdy; pravdy, kterou později zastřely vnější obřady a praktiky. Proto se těmto národům nepodařilo rozvinout vnitřní práci, která by při dokonalém provádění spojila člověka s jeho zářícím středem. Nakonec jsem zjistil, že mé „objevy“ nebyly vlastně vůbec objevy, protože vzešly z vnitřního zjevení, jehož dosáhne každý, kdo bez vnitřních rozporů hledá světlo ve svém srdci.

XIII. PRINCIPY

Když tě jako blesk osvítlí vnitřní zjevení, změní se tvůj postoj k životu a k věcem.

Půjdeš-li pomalu krok za krokem a budeš-li medítovat o tom, co tu bylo řečeno, i o tom, co ještě bude řečeno, můžeš nesmyslnost proměnit ve smysl. Není lhostejné, co uděláš se svým životem. Tvůj život, podléhající určitým zákonům, má otevřené možnosti, mezi nimiž si můžeš volit. Nehovořím o svobodě. Mluvím k tobě o osvobození, o pohybu, o procesu. Nehovořím k tobě o svobodě jako o něčem statickém, ale o tom, jak se krok za krokem osvobodíš tak, jako se poutník osvobozuje od proslé cesty, když se blíží ke svému městu. „To, co je třeba udělat,“ nezávisí tedy na nějaké vzdálené, nepochopitelné a obecné morálce, ale na zákonech – zákonech života, světla a vývoje.

Zde jsou zmíněné principy, které ti mohou pomoci při hledání vnitřní jednoty:

1. Jít proti vývoji věcí znamená jít sám proti sobě.
2. Když mermomocí chceš něčeho dosáhnout, dosáhneš opaku.
3. Nestav se na odpor velké síle. Počkej, až ochabne; pak postupuj rozhodně vpřed.
4. Věci jdou dobře, když postupují společně, nikoliv odděleně.
5. Když je pro tebe stejně dobrý den i noc, léto i zima, překonal jsi rozpory.
6. Když se ženeš za potěšením, připoutáváš se k utrpení. Ale pokud to neškodí tvému zdraví, užívej si bez zábran, když se naskytne příležitost.
7. Když se ženeš za cílem, svazuješ se. Když vše, co děláš, děláš, jako by to bylo cílem samo o sobě, osvobozuješ se.
8. Svých konfliktů se zbavíš, když jim porozumíš až k nejhlubším kořenům, ne když se je budeš snažit řešit.
9. Když poškozuješ druhé, spoutáváš se. Ale když neškodíš nikomu, můžeš svobodně dělat, co je ti libo.
10. Když jednáš s ostatními tak, jak chceš, aby oni jednali s tebou, osvobozuješ se.
11. Nezáleží na tom, na jakou stranu tě postavily události. Důležité je pochopit, že ty sis žádnou stranu nevybral.
12. Rozporuplné i jednotící činy se v tobě hromadí. Pokud opakuješ činy vedoucí k vnitřní jednotě, nic už tě nedokáže zastavit.

Budeš jako síla Přírody, které nestojí nic v cestě. Nauč se odlišovat nesnáze, problémy a překážky od rozporů. Nesnáze, problémy a překážky tě povzbuzují a posouvají dále, avšak rozpory tě uvězní v uzavřeném kruhu.

Kdykoliv pocítíš velkou sílu, radost a dobrotu ve svém srdci nebo až se budeš cítit svobodným a bez rozporů, hned za to buď uvnitř vděčný. Až se ti přihodí opak, s důvěrou požádej a ona vděčnost, kterou jsi nashromáždil, se navrátí zvětšená a proměněná v užitek.

XIV. PRŮVODCE PRO VNITŘNÍ CESTU

Jestliže jsi porozuměl tomu, co jsem dosud vysvětlil, můžeš jednoduchým cvičením vyzkoušet projev Síly. Měj však na paměti, že hledání správného duševního postoje (jako kdyby šlo o dosažení určité techniky) není totéž jako uvést se do emotivního naladění a otevřenosti, jaká inspiruje k básním. Proto jazyk užívaný k předávání těchto skutečností je volen tak, aby usnadnil právě takové naladění, které směřuje k vnitřnímu vnímání, a ne jen k myšlence na „vnitřní vnímání“.

Sleduj pozorně to, co nyní vysvětlím, protože se to týká vnitřní krajiny, s níž se můžeš setkat při práci se Sílou, a směrů, které můžeš vtisknout svým duševním pohybům:

„Můžeš kráčet po vnitřní cestě temný, nebo zářící. Věnuj pozornost oběma cestám, které se před tebou otvírají.

Když své bytí necháš, aby se samo vydalo do temných krajů, zvítězí tvé tělo a bude vládnout. Tehdy se objeví pocity a přeludy různých duchů, sil a vzpomínek. Po této cestě sestupuješ níž a níž. Je tam Nenávisť, Msta, Cizota, Touha vlastnit, Žárlivost a Přání zůstat. Sestoupíš-li ještě níž, zachvátí tě Frustrace, Zášť a všechny sny a žádostivosti, které působily rozklad a záhubu lidskosti.

Když pobídneš své bytí, aby se vydalo zářivým směrem, narazíš na odpor a námahu na každém kroku. Tato námaha ze stoupaní je něčím způsobena. Tvůj život tě tíží, stejně jako vzpomínky i tvé dřívější činy brání stoupaní. Tento výstup je nesnadný, neboť tvé tělo se snaží převládnout.

Na cestě vzhůru se nacházejí podivuhodné kraje čistých barev a nepoznaných zvuků.

Nevyhýbej se očištění, jež působí jako oheň a nahání strach svými přeludy.

Odvrhni zděšení a skleslost.

Odvrhni přání utéci do spodních a temných krajů.

Odvrhni ulpívání na vzpomínkách.

Zůstávej uvnitř svobodný a nezaujatý tím snem o krajině a odhodlaně stoupej vzhůru.

Jasně světlo ozařuje vysoká pohorí a vody hrající tisícem barev stékají za doprovodu nepoznaných melodií do průzračných rovin a luk.

Neboj se tlaku světla, který tě stále silněji odtlačuje od svého středu, jak se přibližuješ. Nasávej je, jako by to byl nápoj nebo vítr, protože je v něm určité život.

Až v těch vysokých horách najdeš skryté město, budeš muset vědět, jak vstoupit. A to budeš vědět ve chvíli, kdy se změní tvůj život. Jeho obrovské hradby jsou psány v obrazech, v barvách, „pociťuješ“ je. V tomto městě se uchovává to, co bylo vykonáno, a to, co ještě má být vykonáno. Ale pro tvé vnitřní oko je matné to, co je průhledné. Ano, hradby jsou pro tebe neproniknutelné!

Vezmi si Sílu skrytého města. Vrať se do světa obyčejného života se zářícím čelem a zářícíma rukama.“

XV. ZÁŽITEK MÍRU A PRŮCHOD SÍLY

1. Úplně uvolni své tělo a zklidni svou mysl. Potom si představ pruhlednou zářící kouli, jak sestupuje k tobě a zastavuje se ve tvém srdci. V tom okamžiku koule mizí jako představa a přeměňuje se v pocit uvnitř hrudníku.
2. Pozoruj, jak se tento pocit pomalu šíří z tvého srdce, zatímco se ti rozšiřuje a prohlubuje dech. Když se pocit dostane až k hranicím tvého těla, můžeš zastavit cvičení a pocítit zážitek vnitřního míru. Můžeš v něm setrvat tak dlouho, jak budeš chtít. Pak obrát směr do pocitu smršťování (až se dostaneš opět k srdci), aby ses nakonec odloučil od oné koule a zakončil cvičení klidný a osvěžený. Tato činnost se nazývá „zážitek míru“.
3. Kdybys však naopak chtěl zakusit průchod Síly, namísto smršťování budeš muset dále pokračovat v pocitu rozšiřování a dovolit, aby ho následovaly tvé emoce a celá tvá bytost. Nesnaž se věnovat pozornost dýchání... Nech, ať pracuje samo od sebe, zatímco budeš pokračovat v rozpínání pocitu mimo své tělo.
4. Musím zopakovat, že v těchto okamžicích musí být tvá pozornost upřena na pocit rozpínající se koule. Nebude-li se ti to dařit, je lépe přestat a pokusit se o to jindy. Nevyvoláš-li průchod Síly, v každém případě můžeš zakusit zajímavý pocit míru.
5. Když se ale dostaneš dál, začneš pocítovat proudění Síly. V rukách a dalších částech těla začneš vnímat jiné pocity než obvykle. Budeš vnímat postupné vlnění a zanedlouho se dostaví silné představy a emoce. Nechej volný průchod Síle...
6. Při zážitku Síly budeš vnímat světlo nebo podivné zvuky podle toho, jaký je tvůj obvyklý způsob představitosti. V každém případě bude důležité pocítit rozšíření vědomí, jehož jedním ukazatelem by měla být větší bystrost a schopnost porozumět tomu, co se děje.
7. Budeš-li si to přát, budeš moci tento zvláštní stav zakončit (pokud neustupoval už předtím sám od sebe) tak, že si budeš představovat nebo budeš cítit, že se koule smršťuje a posléze z tebe vychází stejně, jak se do tebe na začátku dostala.
8. Je zajímavé si uvědomit, že mnohých změněných stavů vědomí bylo a je dosahováno téměř vždy použitím mechanismů podobných těm, které jsme zde popsali. Byly ovšem překryty zvláštními rituály nebo občas posíleny praktikami, při nichž dochází ke krajnímu vyčerpání, bezuzdným pohybovým projevům, nekonečnému opakování, nebo za pomoci pozic, které mění dýchání a deformují celkový vnitřní pocit těla. Do této oblasti je nutné zahrnout hypnózu, medijské jevy a také účinky drog, které vyvolávají podobné změny, byť působí jinou cestou. Všechny uvedené případy se ovšem vyznačují tím, že nejsou řízené a není pochopeno, k čemu dochází. Nevěř takovým projevům a považuj je za pouhé

„transy“, jimiž prošli nevědomci, experimentátoři, a dokonce i „světci“, jak o tom vyprávějí legendy.

9. I přestože se budeš držet těchto doporučení, může se stát, že nedocílíš průchodu Síly. To by nemělo být zdrojem znepokojení, ale ukazatelem nedostatečné vnitřní „uvolněnosti“, která může odrážet velká napětí, problémy s dynamikou představ, zkrátka rozklad emotivního chování... věci, které se navíc také budou projevovat v každodenním životě.

XVI. PROMÍTÁNÍ SÍLY

1. Jestliže jsi prožil průchod Síly, budeš moci pochopit, jak – na základě podobných zkušeností, ale bez porozumění – různé národy vytvořily obřady a bohoslužby, které se potom neustále rozrůstaly. Díky podobným zkušenostem někteří cítili, že mají „rozdvojená“ těla, a zážitek Síly v nich budil dojem, že tuto energii mohou promítat i mimo sebe.
2. Síla byla „promítána“ do jiných lidí a také do hmotných věcí zvláště „vhodných“ k jejímu přijímání a uchovávání. Věřím, že teď už nebude obtížné porozumět funkci, kterou plnily rozličné svátosti v různých náboženstvích, a také významu posvátných míst a kněží, údajně „naplněných“ Silou. Když byly některé věci uctívány v chrámech a obestřeny obřady a rituály, určitě „vracely“ věřícím energii nashromážděnou při opakovaných modlitbách. Zcela zásadní pro pochopení těchto věcí je základní vnitřní zkušenost. Pokusy založit vysvětlení, jak je obvyklé, výhradně na vnějších znacích, odhalují naše mezery ve znalostech lidského fenoménu – nezáleží na tom, zda těmi vnějšími znaky jsou kultura, místo, historie nebo tradice.
3. K tomuto „promítání“, „nabíjení“ a „naplnění“ Silou se ještě vrátíme. Ale pro teď řekněme, že stejný mechanismus funguje i ve světských společnostech, kde jsou vůdčí a proslulé osobnosti obklopeny zvláštním typem aury v očích těch, kdo je obdivují a kteří by se jich chtěli dotknout nebo se zmocnit kousku jejich oděvu či předmětů, které používají.
4. Ve skutečnosti každá představa toho, co je „vysoko“, vychází od oka směrem nad obvyklou linii pohledu. A „velké“ jsou osobnosti, které „mají“ dobrotu, moudrost a sílu. A „nahore“ je také hierarchie, mocní, vlajky a Stát. A my, obyčejní smrtelníci, musíme za každou cenu „stoupat“ po společenském žebříčku, abychom byli blíž k moci. Jak jsme na tom špatně, když nás ovládají tyto mechanismy, které odpovídají našim vnitřním představám, kdy hlavu máme ve „výšce“ a nohy přilepené na zemi. V jak žalostném stavu jsme, když věříme na tyto věci (a věříme, protože mají svoji „skutečnost“ v našich představách). Jak zle jsme na tom, když náš vnější pohled je jen nerozpoznanou projekcí vnitřního.

XVII. ZTRÁTA A POTLAČENÍ SÍLY

1. K největšímu vybíjení energie dochází při nekontrolované činnosti. Je to například: bezuzdná představivost, neovladatelná zvědavost, nadměrná upovídanost, neúměrná sexualita a přehnané počitky (přehnané a bezúčelné pozorování, naslouchání, ochutnávání apod.). Je však také nutno si uvědomit, že mnozí lidé se takto chovají proto, že tak vybíjejí napětí, která by jim jinak působila bolest. Když to budeš mít na paměti a pochopíš funkce, které taková vybíjení plní, jistě se mnou budeš souhlasit, že není rozumné je potlačovat, ale spíše uspořádat.
2. Pokud jde o sexualitu, je třeba správně pochopit následující: tato funkce nesmí být potlačována, protože to vytváří ponížení a vnitřní rozpolcenost. Sexualita je orientována na sexuální akt a završuje se jím a není užitečné, aby dále ovlivňovala představivost nebo posedle vyhledávala další objekt, jehož by se zmocnila.
3. Ovládání sexu určitou společenskou nebo náboženskou „morálkou“ sloužilo cílům, které nijak nepodporovaly vývoj, spíše naopak.
4. Síla (energie zobrazování pocitů vnitřního těla) se u utlačovatelských společností obrátila zpět do temnot. Vzrostl tu počet případů „dáblem posedlých“ lidí, „čarodějnic“, svatokrádežníků a zločinců všeho druhu, kteří si libovali v utrpení a ničení života a krásy. U některých kmenů a v některých civilizacích byli zločinci mezi soudci i odsouzenými. Jindy bylo pronásledováno všechno, co zavánělo vědou a pokrokem, jelikož to odporovalo tomu, co bylo iracionální, dekadentní a potlačující.
5. U některých primitivních národů je sexualita dosud potlačována stejně jako u jiných národů, považovaných za „vyspělé civilizace“. Je zřejmé, že ty i ony národy se vyznačují velkou ničivostí, i když má tento stav odlišný původ.
6. Chceš-li ode mne další vysvětlení, řeknu ti, že sex je ve skutečnosti posvátný a je středem, z něhož proudí život a veškerá tvořivost. Když ale není vyřešeno jeho fungování, tak právě odtud vychází veškerá ničivost.
7. Nikdy nevěř lžím těch, kteří otravují život, když hovoří o sexu jako o něčem zavrženímhodném. Je v něm naopak krása a ne nadarmo se spojuje s nejlepšími city lásky.
8. Považuj ho za velký zázrak, s nímž je nutno zacházet opatrně a citlivě, aby se nezměnil ve zdroj rozporů nebo rozkladu životní energie.

XVIII. AKCE A REAKCE SÍLY

Již dříve jsem ti vysvětlil: „Kdykoliv pocítíš velkou sílu, radost a dobrotu ve svém srdci

nebo až se budeš cítit svobodným a bez rozporů, hned za to buď uvnitř vděčný.“

1. „Být vděčný“ zde znamená soustředit pozitivní duševní naladění a spojit je s obrazem, představou. Toto propojení umožní v nepříznivých chvílích obnovit pozitivní naladění tím, že si vybavíš představu, která s ním byla dříve spojena. Tento duševní „náboj“ může být dále zvětšen opakováním a je schopen vytlačit negativní emoce, které mohou být vyvolány určitými okolnostmi.
2. Z tvého nitra se tedy vrátí posíleno ve tvůj prospěch to, o co žádáš, ovšem jen v případě, že jsi v sobě nashromáždil dostatek pozitivních stavů. A nemusím již opakovat, že tento mechanismus sloužil (zmatečným způsobem) k „nabíjení“ předmětů a osob a také k „promítání“ vnitřních bytostí do vnějšího světa ve víře, že by mohly splnit modlitby a prosby.

XIX. VNITŘNÍ STAVY

Nyní musíš proniknout k podstatě různých vnitřních stavů, v nichž se můžeš ocitnout během života, a zvláště v průběhu práce na svém vnitřním rozvoji. Neznám jiný způsob, jak je popsat, než pomocí představ (v tomto případě alegorií). Mám za to, že alegorie jsou schopny „vizuálně“ koncentrovat komplexní duševní stavy a nálady. Neobvyklý přístup, spočívající ve vzájemném propojení těchto stavů, jako by to byly různé okamžiky jednoho procesu, se liší od používaných zlomkovitých popisů, na něž jsme zvyklí od těch, kteří se těmito věcmi obvykle zabývají.

1. Prvnímu stavu, při kterém převládá nesmyslnost (o níž jsme hovořili na začátku), budeme říkat rozptýlená vitalita. Všechno se řídí fyzickými potřebami, které jsou ale často zamlženy rozporuplnými žádostmi a představami. Motivace i činnosti jsou zde zatemněné. V tomto stavu člověk jen vegetuje, ztracen v proměnlivých tvarech. Z tohoto bodu se lze vytrhnout jen dvěma cestami: cestou smrti nebo cestou mutace.
2. Cesta smrti tě přivede do chaotické a temné krajiny. Starověké národy tento průchod znaly a téměř vždy jej umísťovaly do „podzemí“ nebo do propastných hlubin. Někteří tuto říši navštívili a potom se „vzkřísili“ v zářících výškách. Porozuměj dobře smyslu tohoto bodu: „pod“ smrtí existuje rozptýlená vitalita. Lidská mysl někdy spojuje smrtelný rozpad s pozdějšími jevy proměny a někdy spojuje rozptýlený pohyb s tím, co předchází narození. Pohybujes-li se vzhůru, „smrt“ znamená ukončení tvé předchozí životní etapy. Cestou smrti stoupáš do dalšího stavu.
3. Když k němu dospěješ, nalezneš útulek zpátečnictví. Odtamtud vedou dvě cesty: cesta pokání a cesta, která předtím sloužila ke stoupání, tedy cesta smrti. Vydaš-li se první z nich, bude to proto, že tvé rozhodnutí směřuje k odpoutání se od tvého minulého života. Budeš-li klesat zpět cestou smrti, znovu padneš do hlubin a budeš mít pocit, že jsi chycen v uzavřeném kruhu.
4. Dobře, řekl jsem ti, že tam byla další pěšina, kterou lze uniknout z propasti rozptýlené vitality, a to cesta mutace. Zvolíš-li si právě ji, bude to proto, že se chceš vymanit ze svého žalostného stavu, ale nejsi ochoten opustit některé jeho zdánlivé výhody. Je to tedy falešná cesta, známá jako cesta zkroucené ruky. Z hlubin této křivolaké štolky vyšlo mnoho netvorů. Chtěli vzít nebe útokem, aniž opustili peklo, a proto do mezilehlého světa promítli nekonečné rozpory.
5. Předpokládejme, že stoupáním z říše smrti a přes vědomé pokání jsi již dospěl do příbytku směřování. Tento příbytek drží dvě tenké podpěry: zachování a frustrace. Zachování je falešné a nestálé. Na této cestě sám sebe klameš myšlenkou neměnnosti, ale ve skutečnosti rychle klesáš. Zvolíš-li cestu frustrace, tvé stoupání bude svízelné, ale jedině tato cesta není falešná.

6. Nezdár za nezdarem se můžeš dostat k dalšímu odpočívadlu, jemuž se říká příbytek odchýlení. Dej pozor na dvě cesty, které máš před sebou tentokrát: buď se vydáš cestou odhodlání, která tě povede k vytváření, anebo cestou zášti, která tě povede opět dolů, ke zpátečnictví. Tam budeš postaven před další dilema: buď se s odhodláním rozhodneš pro bludiště uvědomělého života, nebo se vrátíš pln zášti ke svému předchozímu životu. Mnozí se připravili o možnost dalšího rozvoje tím, že se jim nepodařilo překonat sama sebe.
7. Ale ty, kdo jsi odhodlaně stoupal, jsi nyní v příbytku nazvaném vytváření. Před tebou jsou troje dveře: první se jmenují pád, druhé pokus a třetí degradace. Pád vede přímo do hlubin a postrčit by tě k němu mohla pouze vnější nehoda. Tyto dveře si sotva vybereš. Dveře degradace zase vedou do propastných hlubin nepřímou, zpět stejnými cestami jako spirála víru. Znovu a znovu budeš uvažovat o všem, co jsi ztratil a obětoval. Toto přezkoumávání vědomí, které vede k degradaci, je určitě falešné. Podceňuješ a přeceňuješ tu věc, které porovnáváš. Srovnáváš úsilí vyvíjené při stoupaní s „výhodami“, jichž ses vzdal. Podíváš-li se však na věc zblízka, zjistíš, že ses ničeho nevzdal kvůli této cestě vzhůru, ale z jiných důvodů. Degradace tedy začíná překrucováním důvodů, které ve skutečnosti se stoupaním neměly nic společného. Nyní se tě ptám: Co zrazuje mysl? Snad falešná motivace počátečního nadšení? Snad obtížnost tohoto konání? Nebo snad falešné vzpomínky na oběti, které se buď nestaly, nebo měly jiné příčiny? A také ti říkám a ptám se tě: Před nějakou dobou tvůj dům vyhořel. Byl to ten důvod, proč ses rozhodl ke stoupaní; ale nyní si myslíš, že vyhořel proto, že jsi stoupal? Podíval ses alespoň zběžně na to, co se stalo s jinými domy v okolí? Bezpochyby si musíš zvolit prostřední dveře.
8. Jdi vzhůru po schodišti pokusu, až dorazíš do vratké kopule. Odtamtud se vydej úzkou a klikatou cestou, kterou poznáš jako pohyblivost, až přijdeš do rozlehlého a prázdného prostoru, na jakousi plošinu, která nese jméno „otevřený prostor energie“.
9. V tomto prostoru tě může děsit pustá a rozlehlá krajina a hrozivé ticho noci zkraslené ohromnými nehybnými hvězdami. Tam, přímo nad hlavou, uvidíš vábivý tvar Černého Měsíce... zvláštního Měsíce v zatmění zasazeného do hvězdné klenby přímo proti Slunci. Tady musíš počkat na úsvit, trpělivě a s vírou, protože zachováš-li klid, nemůže se přihodit nic zlého.
10. V této situaci by se ti mohlo stát, že se budeš chtít okamžitě odtamtud dostat pryč. Mohl bys pak tápavě zamířit kamkoli, jen abys nemusel čekat na rozednění. Pamatuj, že veškerý pohyb tam (v temnotě) je falešný a zobecněně jej lze nazvat improvizací. Kdybys zapomněl, co říkám, a začal se pohybovat improvizovaně, buď si jist, že bys byl smýkáán smršti mezi stezkami a příbytky až na nejtemnější dno rozkladu.
11. Jak obtížné je pochopit, že jsou vnitřní stavy navzájem propojeny! Kdybys viděl,

jak pevnou logiku má vědomí, uvědomil by sis, že ten, kdo v této situaci slepě improvizuje, osudně začíná degradovat sebe i druhé. Potom u něho rostou pocity frustrace a posléze upadá do zášti a smrti a zapomene vše, co se mu kdy podařilo pochopit.

12. Podaří-li se ti na planině vyčkat dne, před očima se objeví zářící Slunce, které ti poprvé odhalí skutečnost. Tehdy uvidíš, že ve všem jsoucím žije Plán.
13. Stěží odtamtud spadneš, ledaže bys dobrovolně sestoupil do temnějších krajů, abys zanesl světlo do temnot.

Nemá význam tato témata dále rozvíjet, protože bez vlastní zkušenosti jsou klamná a přesouvají do sféry představivosti to, čeho lze skutečně dosáhnout. Necht' ti poslouží dosud řečené. Pokud ti podaná vysvětlení nejsou k užitku, nemůžeš nic namítat, protože pro skepticismus nemá nic opodstatnění ani rozumný důvod – je jako odraz v zrcadle, zvuk ozvěny, stín stínu.

XX. VNITŘNÍ SKUTEČNOST

1. Zamysli se nad mými úvahami. Dají ti tušit nejen alegorie jevů a krajin vnějšího světa, ale jsou v nich také skutečné popisy duševního světa.
2. Nemysli si, že „místa“, jimiž na své cestě procházíš, existují nějak sama o sobě. Podobné zmatení často zatemnilo hluboká učení. A to dokonce natolik, že dodnes někteří lidé věří, že nebe, peklo, andělé, démoni, příšery, začarované zámky, vzdálená města a podobně jsou skutečnosti, které mohou vidět „osvícení“. Stejný předsudek, ale v opačné interpretaci, ovládl absolutní skeptiky, kteří tyto věci považovali za pouhé iluze nebo halucinace, jimiž trpí blouznivci.
3. Opakuji proto, že musíš pochopit, že ve všech těchto případech jde o skutečné duševní stavy, byť je symbolizují věci z vnějšího světa.
4. Měj na paměti to, co jsem řekl, a uč se nacházet pravdu v alegoriích, které občas matou mysl, ale jindy vyjadřují skutečnosti, jež nelze postihnout bez takového zobrazení představ.

Když lidé hovořili o městech bohů, kam chtěli dospět mnozí hrdinové různých národů, když hovořili o ráji, kde spolu bohové a lidé přebývali v původní podobě, když se hovořilo o pádech a potopách, vyslovovala se velká vnitřní pravda.

Potom spasitelé přinesli poselství a přišli k nám ve dvojí podobě, aby obnovili onu hledanou ztracenou jednotu. Také tehdy byla řečena velká vnitřní pravda.

Když se však všechno toto vyslovalo a umístilo mimo mysl, byla to chyba nebo lež.

Naopak, prolínání vnitřního pohledu s vnějším světem nutí tento pohled vydat se po nových cestách.

A tak dnes letí ke hvězdám hrdina této doby. Letí krajinami dříve nepoznanými. Opouští svůj svět, a aniž by to věděl, směřuje k vnitřnímu a zářivému středu.

ZKUŠENOST

OBŘAD

Provádí se na žádost skupiny lidí.

Ceremoniář: Má mysl je nepokojná.

Účastníci: Má mysl je nepokojná.

Ceremoniář: Mé srdce rozbouřené.

Účastníci: Mé srdce rozbouřené.

Ceremoniář: Mé tělo napnuté.

Účastníci: Mé tělo napnuté.

Ceremoniář: Uvolním své tělo, své srdce i svou mysl.

Účastníci: Uvolním své tělo, své srdce i svou mysl.

Pokud je to možné, účastníci sedí.

Pomocník se postaví, cítuje Princip nebo myšlenku z Vnitřního pohledu podle okolností a vyzve přítomné k meditaci.

Poté se posadí.

Po několika minutách se ceremoniář postaví a čte pomalu následující věty. Po každé udělá pauzu.

Ceremoniář:

Úplně uvolni své tělo a zklidni svou mysl...

Nyní si představ průhlednou a zářící kouli, která klesá směrem k tobě a zastavuje se ve tvém srdci...

Ted' cítíš, že se koule začíná přeměňovat v rozpínající se pocit uvnitř tvé hrudi...

Ten pocit rozpínání se šíří z tvého srdce za hranice tvého těla, zatímco prohlubuješ svůj dech...

Ve svých rukách a ve zbytku svého těla cítíš nové pocity...

Vnímáš sílící vlnění a vybavují se ti pozitivní pocity a vzpomínky...

Nechej volně projít Sílu. Je to Síla, která dává energii tvému tělu a tvé mysli...

Dovol této Síle se v tobě projevit...

Zkus spatřit její světlo uvnitř svých očí a nebraň jí, aby sama působila...

Procit' tuto Sílu a její vnitřní záři...

Nechej ji volně působit...

Pomocník: Se Silou, kterou jsme získali, soustřed' me svou mysl na naplnění toho, co skutečně potřebujeme.

Vyzve všechny, aby vstali a udělali svou žádost.

Po chvíli:

Ceremoniář: Mír, Síla a Radost!

Účastníci: Také tobě Mír, Sílu a Radost.

POKLÁDÁNÍ

Provádí se na žádost jednoho člověka nebo skupiny lidí. Ceremoniář a pomocník stojí.

Ceremoniář: Má mysl je nepokojná.

Účastníci: Má mysl je nepokojná.

Ceremoniář: Mé srdce rozbouřené.

Účastníci: Mé srdce rozbouřené.

Ceremoniář: Mé tělo napnuté.

Účastníci: Mé tělo napnuté.

Ceremoniář: Uvolním své tělo, své srdce i svou mysl.

Účastníci: Uvolním své tělo, své srdce i svou mysl.

Ceremoniář a pomocník se posadí a nechají uplynout chvíli.

Ceremoniář: Pokud chceš získat Sílu, musíš počítat s tím, že ve chvíli přiložení pocítíš nové pocity. Budeš vnímat sílcí vlnění a vybaví se ti pozitivní pocity a vzpomínky. Když to nastane, nechej volně projít Sílu...

Dovol této Síle se v tobě projevit a nebraň jí, aby sama působila...

Prociť tuto Sílu a její vnitřní záři...

Nechej ji volně působit...

Po nějaké chvíli se pomocník postaví.

Pomocník: Kdo chce přijmout Sílu, může se postavit.

Podle počtu účastníků pomocník vyzve k setrvání na místě, nebo k vytvoření kruhu kolem ceremoniáře. Po chvíli ceremoniář začne s přikládáním rukou. V případě potřeby pomáhá pomocník v přesunech účastníků a doprovází je někdy až na místo. Když skončí přikládání, ponechá se chvíli na vstřebání zážitku.

Pomocník: Se Silou, kterou jsme získali, soustředme svou mysl na naplnění toho, co skutečně potřebujeme, nebo toho, co skutečně potřebuje někdo z našich drahých.

Vyzve všechny, aby vstali a v tichosti udělali své žádosti. Příležitostně může někdo z účastníků vyslovit žádost pro někoho, kdo je nebo není přítomen. Po chvíli:

Ceremoniář: Mír, Síla a Radost!

Účastníci: Také tobě Mír, Sílu a Radost.

DOBŘE BYTÍ

*Provádí se na žádost skupiny lidí.
Pokud je to možné, účastníci sedí.
Ceremoniář a pomocník stojí.*

Pomocník: Jsme tu spolu proto, abychom si vzpomněli na své drahé. Někteří z nich mají těžkosti ve svém citovém životě, problémy ve vztazích nebo problémy se svým zdravím. Směřujeme k nim své myšlenky a svá nejlepší přání.

Ceremoniář: Věříme tomu, že k nim dospěje naše žádost, aby jim bylo dobře. Myslíme na naše drahé, cítíme přítomnost našich drahých a zažíváme spojení s našimi drahými.

Pomocník: Meditujme teď chvíli o problémech, které tito lidé mají...

Ponechá se několik minut pro meditaci.

Ceremoniář: Nyní bychom chtěli, aby ti, na něž myslíme, pocítili to nejlepší, co si pro ně přejeme. Necht' k nim dospěje vlna úlevy a dobra.

Pomocník: Na chvíli si v duchu pokusíme zobrazit situaci dobra, kterou přejeme svým drahým.

Ponechá se několik minut, aby se účastníci mohli soustředit.

Ceremoniář: Uzavřeme tuto ceremonii tím, že dáme možnost těm, kdo si to přejí, cítit přítomnost těch, kdo jsou nám natolik drazí, že i když tu třeba nejsou v našem čase a v našem prostoru, jsou tu s námi v zážitku lásky, míru a vřelé radosti...

Chvíli počká.

Ceremoniář: Toto bylo dobré pro jiné, utěšující pro nás a zdrojem inspirace pro náš život. Zdravíme všechny, kdo jsou vnořeni v tomto silném proudu dobra, živeném silou dobrých přání těch, kdo jsou tu přítomni.

OCHRANA

Ceremonie, které se může zúčastnit jedno nebo více dětí.

Všichni stojí.

Ceremoniář a pomocník stojí čelem k dětem, které jsou obklopeny účastníky.

Pomocník: Tato ceremonie má za cíl přijmout děti do našeho společenství.

Již od dávných dob existují ceremonie, které se týkají dětí, jako je křest, pojmenování atd. S těmito ceremoniemi je spojena změna stavu, změna životní etapy člověka.

Byly a jsou občanské formality, díky kterým je známo datum, místo narození atd. Ale duševní prožitek, který doprovází obřady tohoto typu, nemá nic společného s chladem protokolů. Je naopak svázán s radostí rodičů a celého společenství, když jsou děti veřejně představeny.

Tato ceremonie mění stav dětí, protože se stávají účastníky společenství, které si za ně bere odpovědnost pro případ, že by se kvůli nešťastným okolnostem ocitly samy.

V této ceremonii se žádá ochrana pro děti a společenství je přijímá jako nové dcery a syny.

Po určité době se ceremoniář laskavě obrátí na přítomné.

Ceremoniář: Žádáme ochranu pro tyto děti.

Pomocník: Přijímáme je s velkou radostí a zavazujeme se jim poskytnout ochranu.

Ceremoniář: Spojme se teď s našimi nejlepšími přáními. Mír a radost všem!

Laskavě položí ruku na hlavu každého dítěte a políbí ho na čelo.

SVATBA

Všichni stojí. Jeden nebo i více párů. Ceremoniář a pomocník stojí čelem k párům.

Pomocník: Svatba byla od dávných věků pro lidi oslavou změny stavu.

Když člověk končí nebo začíná novou etapu svého života, doprovází tuto chvíli obvykle určitý rituál. Náš osobní i společenský život je spojen s více či méně zažitými zvyky. Ráno se zdravíme jiným způsobem než večer; stiskneme ruku neznámému člověku; oslavujeme narozeniny, promoce či změnu zaměstnání. Nejrůznější sporty jsou doprovázeny rozličnými rituály a naše ceremonie, ať už náboženské, politické nebo civilní, vytvářejí atmosféru odpovídající příležitosti.

Svatba znamená významnou změnu v lidských vztazích a ve všech národech vyžaduje jisté právní formality. Je třeba říci, že manželský vztah staví manžele do nové situace vzhledem ke společnosti i státu. Ale ve chvíli, kdy se dvojice rozhoduje pro manželské pouto, činí tak s představou nového stylu života, s hlubokým citem, a nikoliv formálně.

V tomto obřadu změny stavu je záměr dvou lidí ustavit nové, co možná nejtrvalejší pouto s druhým člověkem. Mají přání dostávat od druhého to nejlepší a tomu druhému to nejlepší dávat. Chtějí prohlubovat toto pouto co nejdále a přivést na svět nebo adoptovat děti.

Podíváme-li se na sňatek tímto způsobem, uznáme význam legální stránky vztahu, ale vzhledem k duchovnímu a emocionálnímu rozměru jsou to právě a jen manželé, kdo mohou dát význam tomuto obřadu.

Jinými slovy: Tento obřad staví dva lidi do situace, kdy čelí novému životu. Právě při této ceremonii oba uskuteční hluboké spojení v souladu se svými pocity.

My je neoddáváme – jsou to oni, kteří se oddávají před naší společností.

Ceremoniář: A aby tento obřad byl opravdový a pravdivý, ptáme se: *(obraceje se k jednomu z dvojice)* Co pro tebe znamená manželství?

Ona/On: *nahlas vysvětlí...*

Ceremoniář: *(obraceje se k druhému)* Co pro tebe znamená manželství?

Ona/On: *nahlas vysvětlí...*

Ceremoniář: A proto necht' je toto manželství založeno na vyřčených přáních a nejhlubších úmyslech. *(srdečně oba pozdraví)*

ASISTENCE

Toto je láskyplná ceremonie a vyžaduje, aby ten, kdo ji dělá, ze sebe dal to nejlepší.

Ceremonie může být opakována na žádost zúčastněného nebo toho, kdo se o něj stará.

Ceremoniář je o samotě s umírajícím.

Ať je zdánlivý stav vědomí nebo bezvědomí umírajícího jakýkoliv, ceremoniář se k němu přiblíží a mluví pomalu, jasným, klidným a příjemným hlasem.

Ceremoniář: Vzpomínky tvého života jsou hodnocením tvých činů. Můžeš si v krátkosti vzpomenout na mnohé z toho nejlepšího, co je v tobě. Vzpomínej tedy, ale bez rozrušení, a očisti svou paměť. Klidně vzpomínej a uvolni svou mysl.

Udělá na několik minut ticho a pak pokračuje stejným tónem a intenzitou hlasu.

Odvrhni teď zděšení a skleslost...

Odvrhni teď přání utéci do spodních a temných krajů...

Odvrhni teď ulpívání na vzpomínkách...

Zůstávej teď uvnitř svobodný a nezaujatý tím snem o krajině...

.....

Rozhodni se teď stoupat vzhůru...

Jasně světlo ozařuje vysoká pohoří a vody hrající tisícem barev stékají za doprovodu nepoznaných melodií do průzračných rovin a luk.

Neboj se tlaku světla, který tě stále silněji odtlačuje od svého středu, jak se přibližuješ. Nasávej je, jako by to byl nápoj nebo vítr, protože je v něm určitě život.

Až v těch vysokých horách najdeš skryté město, budeš muset vědět, jak vstoupit. A to budeš vědět ve chvíli, kdy se změní tvůj život. Jeho obrovské hradby jsou psány v obrazech, v barvách, „pocítuješ“ je. V tomto městě se uchovává to, co bylo vykonáno, a to, co ještě má být vykonáno.

Udělá krátké ticho a pak pokračuje stejným tónem a intenzitou hlasu.

Jsi usmířen...

Jsi očištěn...

Připrav se na vstup do nejkrásnějšího Města Světla, tohoto města okem nikdy nespátřeného, města zpěvu lidským sluchem nikdy neslyšeného...

Pojď, připrav se na vstup do nejkrásnějšího Světla...

SMRT

Ceremoniář: V tomto těle skončil život. Snažme se v naší mysli oddělit představu tohoto těla od představy toho, na koho nyní vzpomínáme...

Toto tělo nás neslyší. Toto tělo není ten, koho si připomínáme...

Ten, kdo necítí přítomnost dalšího života odděleného od těla, ať vezme v úvahu, že i když smrt ochromila toto tělo, činy vykonané v životě působí dál a jejich vliv nebude možné nikdy zastavit. Tento řetězec činů započatých v životě nemůže být zastaven smrtí. Jak hluboké je přemítání o této pravdě, i když nejsou plně chápány přeměny jednoho činu v jiný!

A ten, kdo cítí přítomnost jiného odděleného života, ať také bere v úvahu, že smrt ochromila jen tělo; že mysl se ještě jednou triumfálně osvobodila a otevírá si cestu ke Světlu...

Ať je náš úsudek jakýkoliv, neoplakávejme těla. Přemítejme raději o kořenech našich přesvědčení a klidná a tichá radost dorazí až k nám...

Mír v srdci, světlo v rozumu!

UZNÁNÍ

Uznání je ceremonie určená k začlenění někoho do Komunity. Začlenění je dáno společnými zkušenostmi, ideály, přístupy a sdílenými postupy.

Provádí se na základě požadavku skupiny lidí a po uskutečnění Obřadu.

Ti, kdo se účastní, mají mít k dispozici text ceremonie.

Ceremoniář a pomocník stojí.

Pomocník: Tato ceremonie byla vyžádána lidmi, kteří si přejí stát se aktivní součástí naší Komunity. Projeví se v ní závazek – osobní i společný – pracovat pro zlepšení vlastního života a zlepšení života druhých.

Pomocník vyzve toho, kdo si přeje vyjádřit své svědectví, aby se postavil.

Ceremoniář: Bolest a utrpení, které jako lidé zakoušíme, ustoupí, pokud se rozvine pozitivní poznání, ne poznání sloužící egoismu a útlaku.

Pozitivní poznání vede ke spravedlnosti.

Pozitivní poznání vede k usmíření.

Pozitivní poznání vede také k rozluštění posvátna v hloubi našeho vědomí.

Pomocník a ti, kteří si přejí vyjádřit své svědectví, čtou:

Člověka považujeme za nejvyšší hodnotu nad penězi, státem, náboženstvím, společenskými vzory a systémy.

Prosazujeme svobodu myšlení.

Podporujeme rovnost práv a příležitostí pro všechny lidi.

Uznáváme a podporujeme různost zvyků a kultur.

Stavíme se proti jakékoliv diskriminaci.

Vyzdvihujeme oprávněný odpor proti jakýmkoliv formám fyzického, ekonomického, rasového, náboženského, sexuálního, psychického a morálního násilí.

Ceremoniář: Stejně jako nikdo nemá právo někoho diskriminovat pro jeho náboženství nebo proto, že je nevěřící, vyžadujeme právo proklamovat naši spiritualitu a víru v nesmrtelnost a posvátno.

Naše spiritualita není spiritualitou pověřivosti, není spiritualitou netolerance, není spiritualitou dogmatickou, není spiritualitou náboženského násilí. Je to spiritualita probuzená z hlubokého spánku k tomu, aby znovu živila lidi v jejich nejlepších aspiracích.

Pomocník a ti, kteří si přejí vyjádřit své svědectví, čtou:

Chceme dát koherenci našim životům tím, že vytvoříme soulad mezi tím, co si myslíme, co cítíme a co děláme.

Přejeme si překonat špatné svědomí tím, že si přiznáme naše nezdary.

Je v nás hluboká touha domluvit se a usmířit se.

Chceme stále více naplňovat pravidlo, které nám připomíná, abychom se chovali k ostatním tak, jak chceme, aby se oni chovali k nám.

Ceremoniář: Začínáme nový život.

Budeme hledat znaky posvátného uvnitř sebe sama a budeme předávat dalším naše poselství.

Pomocník a ti, kteří si přejí vyjádřit své svědectví, čtou:

Dnes začínáme s hlubokou změnou našeho života. Začneme hledáním duševního klidu a Síly, která nám dává radost a přesvědčení. Později půjdeme za našimi nejbližšími podělit se o všechno to velké a dobré, co jsme zažili.

Ceremoniář: Mír, Sílu a Radost pro všechny.

Pomocník (a všichni přítomní): Také tobě Mír, Sílu a Radost.

CESTA

Pokud věříš, že tvůj život končí smrtí, to, co si myslíš, co cítíš a co děláš, nemá smysl. Vše končí ve vnitřní roztříštěnosti a v rozkladu.

Pokud věříš, že tvůj život nekončí smrtí, to, co si myslíš, co cítíš a co děláš, musí být v souladu. Vše se musí rozvíjet směrem ke koherenci a jednotě.

Pokud jsi lhostejný k bolesti a utrpení ostatních, všechna pomoc, o kterou žádáš, nemá opodstatnění.

Pokud nejsi lhostejný k bolesti a utrpení ostatních, musíš uvést do souladu své pocity se svými myšlenkami a činy, abys pomohl ostatním.

Uč se chovat k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.

Uč se překonávat bolest a utrpení v sobě, v lidech kolem sebe a v lidské společnosti.

Uč se odolávat násilí, které je v tobě i mimo tebe.

Uč se rozeznávat znaky posvátného uvnitř sebe i mimo sebe.

Nenechej uběhnout svůj život, aniž by ses zeptal: „Kdo jsem?“

Nenechej uběhnout svůj život, aniž by ses zeptal: „Kam směřuji?“

Nenechej uběhnout ani jediný den, aniž by sis odpověděl, kdo jsi.

Nenechej uběhnout ani jediný den, aniž by sis odpověděl, kam směřuješ.

Nenechej odejít velkou radost, aniž bys uvnitř sebe poděkoval.

Nenechej odejít velký smutek, aniž bys uvnitř sebe požádal o návrat radosti, kterou jsi v sobě uschoval.

Nepředstavuj si, že jsi tu sám ve své vesničce, ve svém městě, na Zemi, v nekonečných světech.

Nepředstavuj si, že jsi spoután tímto časem a tímto prostorem.

Nepředstavuj si, že tvou smrtí se tvoje samota stane věčnou.